

Pitkä taival odotukseen

ÄITINI JA SISKONI muistelivat, että olin puhunut jo yläasteikäisenä, etten aio synnyttää biologisia lapsia. Suunnitelmissani oli kuulemma adoptoida kolme lasta ulkomailta. Jopa hieman nuorempaanakin, leikkieni lomassa, olin asiasta puhunut. Jospa minulla oli jo silloin pieni aavistus asiasta? Joka tapauksessa, tässä sitä ollaan, odottamassa omaa lasta adoption kautta.

Seitsemän vuotta sitten päätimme mieheni kanssa, että meille saisi tulla lapsi. Nimenomaan saisi tulla. Kaksi vuotta yritimme, mutta mitään ei tapahtunut. Aika kulki eteenpäin ja oman lapsen kaipuu syveni. Kun haikara oli jo monet kerrat lentänyt ohi, teimme uuden päätöksen. Lähtisimme kojeilemaan hedelmöityshoitoja. Kaksi inseminaatiota ja kaksi koeputkihedelmöitystä riitti, sillä emme jaksaneet enempää. Pettymys toisensa perään. Elämä todellakin koetteli.

YHTENÄ PÄIVÄNÄ, kun suurin pettymys oli käsitelty, saimme ajatuksen adoptiosta. Voisiko se olla mahdollista meille? Otin yhteyttä

paikalliseen Pelastakaa Lapset -järjestöön, josta kuulimme pian järjestettävästä adoptioinfosta. Päätimme lähteä mukaan, sillä mitään menettävää ei ollut. Infon jälkeen sulattelimme kuulemaamme muutaman päivän ja olimme samaa mieltä siitä, että tämä on meidän juttumme. Adoptioprosessiin lähteminen tuntui helpolta päätökseltä, sillä olimme alusta alkaen varmoja tästä yhteisestä askeleesta. Nyt takana on adoptioneuvonta, jonka vuositapaamisessa vähän aikaa sitten kävimme. Vuosi on siis vierähtänyt siitä, kun meidät virallisesti hyväksyttiin adoptioperheeksi kotimaan adoption.

Yhden haaveen täyttymyksen olemme jo kokeneet, kun perheeseemme saapui vajaa kaksi vuotta sitten pienen pieni koiranpentu. Peppi-lagotto hääriä lapsen tavoin aiheuttaen niin ilon kuin ”pinnanvenytyksen” hetkiä, aivan kuten lapsetkin sitten aikanaan. Peppi on osaltaan helpottanut tätä pitkää odotusta, jota sosiaalityöntekijämme mukaan on jäljellä vielä 3–6 vuotta!

HELPPOA TÄMÄ ei ole ollut. Toki suurimmaksi osaksi katseet on suunnattu tulevaisuuteen, mutta edelleen koemme harmin ja surun tunteita. Kuullessani ystävän raskaudesta tunnen pienen kateuden nipistyksen. Joskus tällaisen tilanteen yllättäessä on suru omasta lapsettomuudesta suurimmillaan. Toki asiamme ovat hyvin, sillä mehän odotamme. Odotamme omaa lasta saapuvaksi päivänä minä hyvänsä.

Adoptioneuvonnassa kerrottiin, että adoption ensisijaisena ajatuksena tulee olla, että lapsi tarvitsee vanhemmat. Toki asia on näin, mutta tarvitsemmehan mekin tuota pientä lasta, ja kovasti tarvitsemmekin. Nyt, kun meillä on mieheni kanssa yli kymmenen vuotta yhteistä taivalta takana, olemme varmoja siitä, että pienten tepastelevien tassujen lisäksi kotiimme mahtuu mainiosti vielä muutamat pienet jalat. Sillä meidän perheessämme riittää rakkautta ja turvaa myös sille pienelle vieraalle, joka joskus saapuu taloomme ja kuin varkain vie sydämemme.

Heidi

Mimun tuoreimmat kuulumiset löytyvät nettisivuilta lehden yhteydestä. Perhe pääsee toivottavasti pian hakemaan kuopusta kotiin, ja siksi etsimmekin ensi vuodelle uutta kirjoittajaa. Sinä sujuvasanainen mies tai nainen, anna kuulua itsestäsi! lehti@adoptioperheet.fi